

KERST OP CARNTON

Van Tamera Alexander zijn de volgende boeken verschenen:

Fountain Creek Kronieken in drie delen

Ontvlamd – Onthuld – Onthouden

De erfenis

Timber Ridge Reeks, drie delen

Uit de verte – Verder langs de weg – Diep in mijn hart

Belmont Reeks, drie delen

Een blijvende indruk

Van blijvende schoonheid

Op liefelijke tonen

Bell Meade Reeks, drie delen

Fluister zacht haar naam

Op weg naar haar hart

Het hart als inzet

Tamera Alexander

Kerst op Carnton

Roman

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2017 Tamera Alexander

Oorspronkelijke titel *Christmas at Carnton – The Carnton Novels*

Uitgegeven met toestemming van de oorspronkelijke uitgever: Thomas Nelson, een divisie van HarperCollins Christian Publishing Incl., USA

© 2018 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD Franeker

Vertaling Margriet Visser-Slofstra

Omslagontwerp James W. Hall, omslagfotografie Battle of Franklin Trust, iStock

Omslagbelettering Garage-bno, Kampen

www.uitgeverijvanwijnen.nl

ISBN 9789051945669 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

*In liefdevolle herinnering aan
mijn moeder, June Whitehead Gattis;
mijn schoonmoeder, Claudette Harris Alexander;
en mijn schoonvader Fred J. Alexander.*

*We missen jullie elke dag,
maar met kerst is het gemis extra groot.*

Sarah, mijn liefde voor jou is onvergankelijk.
Zij lijkt mij aan machtige banden te leggen
die alleen de Almachtige kan verbreken;
en toch, mijn liefde voor mijn land overkomt mij
als een sterke wind, en drijft mij ondanks al die ketenen
onweerstaanbaar voort, naar het slagveld.

– *Fragment uit de laatste brief van majoor Sullivan
Ballou aan zijn vrouw tijdens de Amerikaanse
Burgeroorlog (1864)*

Beste lezers,

Tijdens mijn eerste bezoek aan Carnton in 2007 sprak de geschiedenis van dit huis tot mijn verbeelding en raakten de mensen die er woonden en werkten mijn hart. Telkens weer gingen mijn gedachten uit naar die mensen en naar de gebeurtenissen binnen de muren van Carnton tijdens de laatste dagen van de Amerikaanse Burgeroorlog en de jaren erna. Toen zich de kans voordeed een trilogie te schrijven over Carnton – de novelle die u in handen hebt, vormt de inleiding op de trilogie – kon ik mijn geluk niet op.

Kerst op Carnton begint in november 1863, ongeveer een jaar voor de Tweede Slag bij Franklin. De eens verenigde staten bestaan nu uit de Unie (in de negentiende eeuw het federale leger genoemd) en de Confederatie. Het land is verwickeld in een oorlog die broeder opzet tegen broeder en die gezinnen – en dit land – verscheurt. Toch zien we in deze zwarte bladzijde van de Amerikaanse geschiedenis bakens van volhardend geloof en hoop in het leven van deze mensen die in onze nog steeds maar al te verdeelde Verenigde Staten licht en wijsheid uitstraalden.

De worstelingen van de mensen die ons zijn voorgegaan, vooral in deze periode van de Amerikaanse geschiedenis, blazen mij moed in. Ik word geïnspireerd door hun vaste geloof in Jezus Christus en hun vastberadenheid om vast te houden aan wat belangrijk was, aan wat hen waarlijk samenbond, zoals de eeuwige hoop die te vinden is in de ware betekenis van het kerstfeest. Ik hoop op diezelfde inspiratie voor u.

Ik ben bezig met de afronding van de eerste Carnton roman die in Amerika in het najaar van 2018 zal verschijnen. Mocht u Carnton in Franklin, Tennessee, nog nooit

bezoekt hebben, dan hoop ik dat u een bezoek wilt overwegen. Wij mogen ons verleden niet vergeten, in de eerste plaats om niet dezelfde vergissingen te maken die we eerder hebben gemaakt, en in de tweede plaats om wijsheid en visie te ontleen aan de mensen – aan beide kanten van de strijd – die hun land met een zelden geziene passie en diepgang liefhadden.

Als laatste wens ik u een bijzonder gezegend kerstfeest en hoop ik dat u geniet van de recepten die we achter in het boek hebben opgenomen. Ik hoor graag wat u ervan vond!

Dank dat u mij uw tijd toevertrouwt. Een schat die ik nooit als vanzelfsprekend beschouw.

Groeten uit Carnton, Tamera

1

13 november 1863
Franklin, Tennessee
30 kilometer ten zuiden van Nashville

‘Erg mooi genaaid, mevrouw Prescott.’

Aletta keek op. Ze had haar werkgever niet horen aankomen. Vastbesloten als ze was om die middag op tijd naar huis te gaan was ze verdiept geweest in haar werk. Het was immers een speciale dag, en Andrew zou gespannen zijn. Haar zoon had deze bemoediging nodig. Beiden hadden ze die nodig. ‘Dank u, meneer Bodeen, voor uw vriendelijke woorden.’

‘U verricht altijd uitstekend werk, mevrouw Prescott. Elke steek zo recht en regelmatig, volkomen gelijk aan de steek ervoor.’

Ze glimlachte dankbaar ondanks het feit dat ze iets negatiefs in zijn stem hoorde. Niet dat meneer Bodeen ooit joviaal klonk. Ongetrouwd, niet veel ouder dan zij, leek er altijd droefheid om hem heen te hangen. Een ontevreden, melancholieke man. Maar welke gezonde man die recht van lijf en leden was, kon een gevoel van eigenwaarde behouden, laat staan trots, wanneer hij ervoor had gekozen thuis in een fabriek te blijven werken in plaats van zich aan te sluiten bij de andere mannen die huis en haard en hun geliefden hadden verlaten om te strijden in de oorlog?

Zoals haar geliefde Warren had gedaan.

Haar keel ging dichtzitten van emoties. Zou het altijd zoveel pijn blijven doen? Ze slikte moeizaam. Bijna op de dag af een maand geleden had ze de brief van het ministerie van Oorlog gekregen, maar het kostte haar nog steeds

moeite om te geloven dat hij er niet meer was. Als ze zijn lichaam nog een keer had kunnen zien, dan was het misschien gemakkelijker om te aanvaarden dat...

‘Zou u even met mij mee willen lopen naar mijn kantoor, mevrouw Prescott?’

‘Naar uw kantoor, meneer?’ Aletta hield halverwege een steek stil en keek langs de rij naaisters naar de klok aan de fabrieksmuur. Kwart voor vier. Nog bijna een uur voor haar werktijd erop zat. Toen voelde ze ineens de starende blikken.

Ze keek om zich heen maar zag de andere vrouwen snel hun hoofd buigen en hun nieuwsgierige blikken weer op hun werk richten. Afgezien van één vrouw. Aan de andere kant van de fabriek. Aletta herkende haar. Marian, zo heette ze, dacht ze. Ze waren ongeveer tegelijk bij Chilton Textile Mills begonnen. Marian pakte haar jas en tas – en veegde de tranen uit haar ogen.

‘Mevrouw Prescott.’ Meneer Bodeen maakte een gebaar. ‘Mijn kantoor alstublieft.’

Aletta legde het kledingstuk waarmee ze bezig was weg. Het zat haar dwars dat ze het onafgemaakt moest wegleggen, terwijl ze ergens het gevoel had dat ze zich absoluut niet druk moest maken om onafgemaakte steekjes.

Ze volgde hem door het gangpad en daarna langs de rijen medearbeidsters. Het geluid van haar hakken tikte de seconden weg terwijl de spanning in de ruimte om te snijden was.

Het kantoor van meneer Bodeen bleek heel wat beter bestand te zijn tegen de winterkou dan de fabriek. Ze wreef haar handen samen en genoot van de warmte terwijl ze tegelijkertijd probeerde haar zenuwen tot bedaren te brengen. Haar knokkels waren stijf en opgezwollen van al die uren naaien. Maar ze hoefde maar te denken aan alles wat Warren had doorstaan om die frivole klacht het zwijgen op te leggen.

Hij had er altijd voor gezorgd in zijn brieven niet al te veel details over de oorlog te vertellen. Maar op een avond tijdens zijn verlof in april – de laatste keer dat ze hem had

gezien – en nadat hij elke mogelijke twijfel of hij nog wel naar haar verlangde had uitgebannen, had hij in het donker tot in de kleine uurtjes van de nacht liggen praten. Hij had verteld over de gevechten, over het leven in de kampementen en over de talloze vrienden die hij tijdens de oorlog had gekregen – en verloren. ‘Vrienden, zo hecht als broers zouden zijn geweest,’ had hij gefluisterd. Hij had zijn sterke armen nog steviger om haar heen geslagen, terwijl ze zijn warme adem op haar huid had gevoeld. ‘Een van hen komt uit Franklin. Emmett Zachary. Je zou hem vast aardig vinden. Misschien kun je zijn vrouw, Kate, een keer opzoeken.’

Ze had hem nog nooit zo lang achter elkaar horen praten. Zo ontketend, alsof zijn ziel te zwaar was geworden om alleen te kunnen dragen. Zijn woorden hadden een onuitwisbare indruk op haar gemaakt. Van beelden die ze het liefst zou willen vergeten, ware het niet dat de verhalen over Warren gingen.

Alles van hem wilde ze graag vasthouden.

Ze had inderdaad Kate Zachary opgezocht en ze hadden zelfs twee keer thee met elkaar gedronken. Maar de uren leken elke dag om te vliegen, net als de weken, en ze had Kate niet meer gezien na de middag waarop ze haar had opgezocht om te vertellen over de brief die ze van het ministerie van Oorlog had ontvangen. ... *omgekomen op het slagveld, na het ultieme offer te hebben gegeven uit liefde voor zijn geboortegrond en ter verdediging van het land*, zo had het in de brief gestaan.

De mededeling was twee dagen later aangekomen dan een haastig geschreven brief van Warren zelf waarin hij vertelde dat het redelijk goed ging en dat hij nog twee brieven aan haar had geschreven die hij binnenkort zou versturen. De brieven waren nooit aangekomen.

Wat zou ze er nu veel voor overhebben om die brieven te hebben. Om hem terug te krijgen.

‘Neemt u plaats, mevrouw Prescott.’

Aletta deed wat meneer Bodeen vroeg. Haar blik viel op een handgeschreven lijst boven op zijn bureau. Was het een lijst namen? Toen ze zat, probeerde ze nog eens goed te kij-

ken. Het was moeilijk om het handschrift op de kop te lezen, maar...

Ze was er redelijk zeker van Marians naam te zien staan, de andere naaister die ze zopas had zien huilen. Aletta slikte moeizaam, terwijl de paniek zich een weg baande door haar lijf.

‘Mevrouw Prescott, u weet hoezeer wij uw werk waarderen. Hoe u...’

‘Alstublieft, meneer Bodeen, neem mijn baan niet van me af. Verminder eventueel mijn uren, maar...’

‘Mevrouw Prescott, ik...’

‘Ik loop achter met de hypotheek, meneer Bodeen. En het kost nu al moeite voldoende eten in huis te hebben. Meneer Hochstetler van de winkel heeft mij al zo veel krediet als mogelijk gegeven, en ik weet niet hoe ik...’

‘Ik wilde dat het anders was, mevrouw, maar...’

‘Ik heb een zoon, Andrew. Hij is zes jaar. Vandaag geworden.’ Ze probeerde te glimlachen, maar slaagde er niet in. ‘Hij wacht op me omdat we dadelijk...’

‘Mevrouw Prescott!’ Hij sprak op scherpe toon. ‘Maakt u het mij alstublieft niet moeilijker dan het al is. U bent een uitstekende arbeidster en ik heb een lovende referentie voor u geschreven. En dat doe ik niet voor iedereen.’ Hij schoof een stuk papier over het bureau heen.

Verdoofd als ze was kon Aletta er alleen maar naar staren. De woorden op het blad vormden een waas voor haar ogen.

‘Door de oorlog kopen klanten minder kleding dan ze eerder deden. En er is eenvoudigweg niet genoeg werk voor alle naaisters die we hebben aangenomen. U was een van de laatste vrouwen die we hebben aangenomen, dus dit leek alleen maar eerlijk.’

‘Maar u gaf me zojuist een compliment voor mijn werk. U zei dat ik altijd uitstekend werk verrichtte.’

‘Ik weet wat ik gezegd heb, mevrouw Prescott.’ Hij wendde zijn blik af. ‘Ik hoopte daarmee... de klap te verzachten.’

Ze knipperde met haar ogen en bewoog een hand over haar buik. Ze had het gevoel een stomp in haar maag te

hebben gekregen, zoals Warren dat zou hebben gezegd. Het had haar heel wat weken gekost om deze baan te vinden. En dat was bijna een jaar geleden – nadat ze haar baan bij de bakkerij was kwijtgeraakt. De stad Franklin stond er nu in economisch opzicht veel slechter voor dan toen. Tot een aantal maanden geleden hadden de inwoners van Franklin last gehad van de bezetting van de stad door het noordelijke leger. Vooral omdat de garnizoenen in en om Fort Granger gelegerd waren terwijl duizenden soldaten van het zuidelijke leger slechts enkele kilometers verderop in de loopgraven lagen.

Maar volgens de laatste berichten in de krant was het noordelijke leger verder naar het zuiden getrokken, en was er slechts een klein garnizoen in het fort achtergebleven. De afwezigheid van de noordelijke soldaten in de stad leken die berichten te bevestigen.

Meneer Bodeen ging staan. Met een verward gevoel in haar hoofd stond zij ook op.

‘Mevrouw Prescott, omdat het vandaag vrijdag is, kunt u bij vertrek uw loon voor deze week bij de boekhouder ophalen.’

Ze probeerde nog meer argumenten te bedenken, maar wist niets te verzinnen. En ook al had ze iets bedacht, ze geloofde niet dat hij zou luisteren. Hij had zijn beslissing genomen. Ze pakte de referentiebrief, vouwde die dubbel en stopte die in haar rokzak.

Niet veel later verliet ze de fabriek en liep ze naar de hoek. Ze was verdoofd, wist niet wat ze moest doen, waar ze naartoe moest. Ze begon daarom te lopen. En met elke voetstap kwamen flarden van het gesprek in het kantoor van meneer Bodeen terug, op een golf van ongeloof. En woede. *Maakt u het mij alstublieft niet moeilijker dan het al is.*

Moeilijk voor *hem*?

Ze had er veel zin in om zich om te draaien, zijn kantoor binnen te lopen en hem te vertellen wat het woord moeilijk in werkelijkheid betekende. Maar een dergelijke beslissing zou ongetwijfeld betekenen dat ze haar referentiebrief zou

kwijtraken. En die had ze hard nodig om zichzelf te onderscheiden van de stroom vrouwen die werk zochten.

Hier en daar hingen er al groene kransen aan de winkels. Sommige waren versierd met verschillende kleuren linten, andere met takjes hulst, waarbij de bessen zorgden voor een feestelijke kerstkleur. Een overmoedige winkelier had zelfs een maretak boven de deur gehangen. Maar ondanks de tekenen van kerst lukte het Aletta niet zich ook maar een beetje feestelijk te voelen. Dit jaar niet.

In de buurt van het treinstation zag ze een man op de straathoek zitten. Hij hield een tinnen beker vast. Bedelaars zag je tegenwoordig veel. Ze vond het vervelend dat ze niets had om aan hem te geven. Toen ze dichterbij kwam, besepte ze dat de man niet zat. Hij was geamputeerd. De man was beide benen kwijt. Hij draaide zich om en keek haar aan, en de gekwelde blik in zijn ogen maakte dat ze niet kon wegstaren.

Hij had licht haar en een roze huid en leek in niets op Warren. Toch zag ze alleen haar man voor zich. Hoe was Warren gestorven? Op het slagveld, dat wist ze, maar had hij geleden? O, ze bad dat dat niet het geval was. Ze bad dat de dood snel was ingetreden. Dat hij in de ene adem naar voren drong en in de andere al de adem van de hemel indronk.

Ze haalde een munt uit haar tas – een van de weinige die ze had, zelfs als ze het loon van deze week meetelde – en liet dat in de beker vallen. Het geluid van metaal op metaal verscheurde het moment.

‘God zegene u, mevrouw.’

‘En u, meneer,’ fluisterde ze, waarna ze verder liep, terwijl een bekend akelig gevoel haar bedrukte. President Lincoln had onlangs afgekondigd dat de laatste donderdag van deze maand een dag van dankzegging en lof aan onze weldadige Vader die in de hemelen woont zou zijn. Maar, ze hoopte dat God haar zou vergeven, ze voelde zich weinig dankbaar op dit moment. En de gedachte het kerstfeest zonder Warren te moeten vieren deed pijn.

Ze snakte naar adem nu de lage temperatuur geleidelijk

aan vat op haar kreeg, nu haar lichaam na de inspanning van het lopen afkoelde. Ze vertraagde haar pas en sloeg haar armen om zichzelf heen terwijl ze inwendig begon te huiveren. Ze trok haar jas dicht om haar buik heen. Het lukte niet meer om de knopen dicht te doen.

Zeven maanden en één week. Zo ver was ze volgens haar berekening.

Ze wist dat omdat er zo veel tijd verstreken was sinds Warrens verlof. Ze waren zo voorzichtig geweest toen ze bij elkaar hadden gelegen, of hadden dat in ieder geval geprobeerd. *O lieve God...* Hoe had ze dit kunnen laten gebeuren? Wat moest ze doen? Ze probeerde haar gedachten niet te laten afdalen in het duister. Ze was immers een gelovige vrouw. Ze geloofde in Gods liefdevolle zorg.

Toch deden er zich momenten voor, zoals nu, waarop haar geloof te broos leek voor de moeiten in haar leven. Ze wenste dat ze haar gedachten voor Hem kon verbergen. Wenste dat de Heer haar twijfel niet kon zien te midden van de worsteling om te geloven. Maar Hij zag alles. Hoorde elke onuitgesproken gedachte. En op dit moment was die waarheid geen troostrijke wetenschap.

Terwijl haar schuldgevoel zich ontfermde over haar zorg liep ze verder.

Aangekomen bij Baker Street sloeg ze rechtsaf. Tien minuten later bleef ze op de hoek van Fifth en Vine staan en keek naar het huis twee deuren verder. Hun huis. Een bescheiden woning die Warren vier jaar geleden voor hen had gekocht met behulp van een lening van de Franklin Bank. Een lening die de bank dreigde terug te vragen.

En nu was ze haar enige manier van bestaan kwijtgeraakt. En zou ze al hun vermogen in het huis ook kwijtraaken als ze de bank er niet van kon overtuigen haar meer tijd te geven. Ze had overwogen het huis te verkopen, maar niemand kocht op dit moment een huis. Maar wanneer – of als – de economische situatie uiteindelijk beter werd en de huizenmarkt weer aantrok, en ze was er inmiddels uitgezet, dan had ze niets meer te verkopen. Ze liep langs haar huis naar het huis van een vriendin iets verderop.

Ze had gewacht tot eind augustus voor ze Warren had geschreven over het kind, omdat ze er echt zeker van wilde zijn – na twee miskramen in de afgelopen twee jaar – dat de zwangerschap goed verliep. Maar in zijn laatste brief had hij niets over de komst van het kind gezegd. Had hij voor zijn dood geweten dat er een kindje op komst was? Het noordelijke leger had een tijd geleden bepaalde havens in het zuiden afgesloten en had alle correspondentie die aan het zuidelijke postbedrijf had toebehoord in beslag genomen. Misschien had hij haar brief nooit ontvangen. Of misschien was dat de reden waarom zijn laatste twee brieven verdwenen...

‘Mama!’

Bijna aangekomen bij het huis van MaryNell zag Aletta Andrew op zijn dunne beentjes op haar af komen rennen. Ze snelde hem tegemoet.

‘Wat doe jij buiten, lieverd?’ Ze omhelsde hem stevig en voelde dat zijn oren ijskoud waren. ‘En dat nog wel zonder je jas en sjaal?’

‘Dat geeft niet hoor. Ik heb het niet koud. Seth en ik spelen buiten terwijl zijn moeder met de bankman praat.’

Aletta fronste haar voorhoofd en zag dat Seth hen vanuit de voortuin stond te bekijken. MaryNell Goodall wist hoe vatbaar Andrew was en dat hij zich in deze kou goed moest inpakken. Hij was drie weken te vroeg geboren en was altijd aan de kleine kant gebleven. En ondanks zijn goede eetlust – de jongen zou de hele dag blijven eten als ze zich dat had kunnen veroorloven – was hij altijd achtergebleven bij de jongens van zijn leeftijd.

Wat moest er van hem terechtkomen nu zij haar baan was kwijtgeraakt? Hoe moest ze voor hem zorgen? En voor het kindje dat over een kleine twee maanden kwam?

Het schoot haar te binnen dat haar werkloosheid MaryNell ook zou treffen. Toen MaryNell een paar maanden geleden haar eigen baan was kwijtgeraakt, had ze aangeboden op Andrew te passen – en hem thuis les te geven zoals ze ook al bij Seth deed. MaryNell had gezegd dat het makkelijker was om twee jongens in huis te hebben dan

een, en Aletta wist dat die woorden deels waar waren. En aangezien de lieve mevrouw Crawford, de vrouw die tot die tijd op Andrew had gepast, naar North Carolina was verhuisd om bij een van haar kinderen te gaan wonen, kwam het aanbod van MaryNell als geroepen. Slechts vier straten bij hen vandaan en Seth en Andrew hadden het altijd goed met elkaar kunnen vinden.

Aletta stond erop MaryNell elke week geld te geven. Toch had ze geen idee hoe de vrouw de eindjes aan elkaar knoopte nu ze geen werk had en ook achterliep met de hypotheek. Om nog maar te zwijgen over het feit dat ze in geen drie maanden iets van haar man, Richard, had gehoord. De stilte betekende niet veel goeds. Toch was er nog hoop. En MaryNell, zo zachtaardig en buitengewoon knap als ze was, had nog nooit één keer geklaagd.

Ondanks het zorgelijke gevoel diep vanbinnen ving Aletta de glimp van opwinding in Andrews ogen op en probeerde ze vrolijk te klinken. 'Laten we je jas halen, dan gaan we naar huis om je verjaardag te vieren!'

'Gaat u nog steeds mijn lievelingstaart maken?'

'Natuurlijk.' Ze had wekenlang gespaard om de ingrediënten voor de chocoladetaart te kunnen kopen – suiker, vanille en cacao waren erg prijzig en lastig om aan te komen. Het enige waar ze nu nog aan kon denken, was wat ze allemaal met dat geld had kunnen doen. Maar het was Andrews verjaardag en ze had zich voorgenomen er iets bijzonders van te maken. Ze beklom de treden naar de portiek en klopte op de deur.

MaryNell deed de deur niet veel later open en keek haar verrast aan. 'Aletta! Je bent vroeg. Maar... fijn voor je. Ik zeg altijd dat je te hard werkt.' Na een korte aarzeling deed ze een stap opzij. 'Kom binnen. Ik heb de jongens een tijdje buiten laten spelen.'

'Ja, ik heb ze gezien,' zei Aletta zacht, waarna ze een man op de bank zag zitten.

Hij ging staan toen ze binnenkwam en keek van haar naar MaryNell. Aletta kreeg het gevoel dat ze stoorde.

'Meneer Cornwall,' zei MaryNell uiteindelijk lichtelijk

gespannen. ‘Sta mij toe u voor te stellen aan mevrouw Warren Prescott. Aletta, dit is meneer Cornwall. Hij is een... kennis. Van Franklin Bank.

Cornwall was een lange, rondborstige man die rond zijn middel behoorlijk fors was. Hij was heel wat ouder dan zij. Hij straalde gezag uit, maar niet op een plezierige manier. En hoewel MaryNell hem een kennis had genoemd, vond Aletta het vreemd dat haar vriendin de man niet in de ogen leek te kunnen kijken. En sinds wanneer kwamen *kennis-sen* van de bank thuis op bezoek?

‘Mevrouw Prescott.’ Hij wierp haar een blik toe. ‘Aangenaam kennis te maken.’

Aletta knikte, maar hij keek alweer weg. ‘Insgelijks, meneer.’

Hij draaide zich om, en ging op zo’n manier in MaryNells blikveld staan, doelbewust of niet, dat het voor Aletta onmogelijk was zijn gezicht te zien.

‘Mevrouw Goodall, dank voor de gelegenheid u vanmiddag te spreken en ik zie ernaar uit binnenkort van u te horen.’

MaryNell keek hem vluchtig aan. ‘Ja. ‘Ik... laat van me horen.’

Hij beende naar buiten en deed de deur achter zich dicht.

Aletta keek hem na toen hij langs de jongens liep, die cowboy en indiaantje speelden. Toen haar ogen hem door de straat volgden, broeide er een misselijkmakend vermoeden waar ze niet aan wilde denken, laat staan accepteren. Maar toen ze weer naar MaryNell keek en de vrees en het schuldgevoel op het gezicht van haar vriendin zag staan, was ze er nagenoeg zeker van dat haar vermoedens klopten.

2

‘Nou’ – MaryNell draaide zich snel om – ‘laat ik Andrews jas even pakken. Je wilt vast meteen naar huis. Gezien zijn verjaardag vandaag en zo.’

‘MaryNell...’ Aletta probeerde haar aandacht te trekken, maar tevergeefs. Hoe kaartte ze een dergelijk onderwerp in vredesnaam aan? En stel dat haar vermoedens niet juist bleken te zijn? Dat kon het einde van hun vriendschap betekenen. Aan de andere kant... als het bezoek van meneer Cornwall inderdaad van het verachtelijke soort was waar Aletta bang voor was – hij afkomstig van de bank en MaryNell met betaalachterstand – dan kon ze moeilijk toekijken, zonder iets te zeggen toch?

MaryNell gaf haar Andrews jas en sjaal, en vermeed haar aan te kijken. ‘Alsjeblieft. Ik hoop dat jullie een fijne avond hebben.’

‘MaryNell... Je vindt vast dat ik er niets mee te maken heb en daar heb je ook gelijk in, maar...’

‘Andrew vertelde me dat je vanavond je beroemde chocoladetaart maakt. Hij heeft dat vandaag wel zes of zeven keer verteld.’

Noch de abrupte overgang noch de geforceerde opgewektheid in MaryNells stem kon de ingehouden tranen – en angst – in haar ogen verbergen. Maar zij beantwoordden feitelijk de vraag die in Aletta omging. Ze werd er misselijk van.

Zij kende die angst, ze wist hoe snel het leven kon veranderen. Zo veel weduwen, zo veel vaderloze kinderen. Het leven was zo onbestendig. Vlak voor zijn vertrek had ze Warren gevraagd of hij iemand anders het leven kon beneemen. ‘Aletta, ik denk dat elke man in staat is een andere man te doden... als de omstandigheden daarom vragen.’

Gold dezelfde zienswijze ook voor een vrouw? Kon een vrouw dingen doen die ze nooit van zichzelf had gedacht?

‘Ja, ik ga inderdaad taart bakken,’ zei ze zacht. ‘Het is zijn lievelingstaart.’ Ze kreeg een ingeving. ‘Waarom komen Seth en jij vanavond niet een stukje taart eten? Dan vieren we samen feest.’

De veelzeggende blik in MaryNells ogen gaf aan dat ze de reden voor de uitnodiging begreep. ‘Dankjewel, Aletta. Maar... vanavond komt niet goed uit.’ Ze liep naar de deur.

Aletta volgde haar, maar bleef vervolgens naast haar staan, zich realiserend dat ze haar nog iets moest vertellen. De woorden kwamen met moeite. ‘Ik... ben mijn baan bij de fabriek vandaag kwijtgeraakt. Verscheidene vrouwen, trouwens.’

‘O, Aletta. Wat erg voor je. Dat meen ik.’

Aletta knikte. ‘Dank je.’

De stilte duurde voort en MaryNell wilde de deur opendoen, maar Aletta legde haar hand op die van haar vriendin op de deurknop.

‘Mocht je iets nodig hebben, MaryNell, kom dan. Ik zal alles doen om je te helpen. Je staat er niet alleen voor, ik hoop dat je dat weet.’

MaryNell keek haar aan, terwijl de quasiopgewektheid op haar gezicht even wankelde. Daarna keek ze weg, snel ademhalend. ‘Seth zal het jammer vinden dat Andrew niet meer elke dag komt. Maar de jongens moeten maar snel weer eens samenspelen.’

MaryNell deed de deur open. Aletta stapte naar buiten, terwijl de bitterkoude wind nagenoeg door haar heen waaide.

Geconfedereerd kamp
Ergens buiten Nashville

‘Stilzitten graag, kapitein Winston.’

Met het koude metalen scalpel tegen zijn slaap deed Jake wat de dokter vroeg terwijl hij het verband rond zijn ogen verwijderde. ‘Ik neem aan dat u dit eerder hebt gedaan, dokter.’